

[Dohrmann]

land og Færøerne er undtaget fra disse lovbestemmelser, og derfor synes jeg, at det ville være dejligt, hvis vi skulle opleve, at de nordatlantiske medlemmer erklærede, at de ikke ville stemme vedrørende direkte skatteforhøjelser, som kun gælder den danske befolkning.

Maisted (FD):

Jeg vil da godt hjælpe hr. Dohrmann med at afdramatisere disse afstemninger. Det er hverken udenomsparlamentariske kræfter eller andre, der skal bestemme, hvad der vedtages her i det danske folketing, og derfor kunne jeg aldrig drømme om at være med til at afgive stemmer, der kunne føre disse uparlamentariske kræfter til magten her i Danmark. Det siger jeg for en ordens skyld, så hvis regeringspartierne og det radikale venstre skulle komme til at mangle en stemme, så er det klart, at jeg ikke undlader at stemme, så stemmer jeg for.

Flertallet af Danmarks lønmodtagere – og vi har jo 85 pct. lønmodtagere her i landet – føler sig ganske givet tvunget til at være medlem af LO, men det er altså ikke det samme som, at disse lønmodtagere deponerer hjernen hos LO. Enhver kan jo sige sig selv, at der klart var tale om tvang, når regeringen skulle gribe ind, og begge forhandlingsparter ønskede det jo. Georg Poulsen gjorde det tydeligt og klart, når han lod de syge og de ældre i Ålborg fryse, så han var helt stensikker på, at der ville komme et regeringsindgreb, og med en god undskyldning. Først og fremmest er han jo repræsentant for de stærke lønmodtagergrupper, netop dem, som hr. Lenger sagde ville sørge for at få fordele ud af en hvilken som helst overenskomst, der blev truffet i dette land.

Endelig ved enhver lønmodtager også, at havde det været socialdemokratiet, der havde været ved magten, så var de jo også blevet tvunget til at gribe ind, og det hænger selvfølgelig sammen med hele samfundsstrukturen. Vi har en formynderstat, og denne formynderstat levner overhovedet ikke plads til frie forhandlinger i dette samfund. Så længe vi har en samlet gæld på over 500 mia. kr. og arbejdsløshedstal på omkring 280.000, levnes der overhovedet ikke plads til nogen form for frie forhandlinger. Enhver lønmodtager ved nemlig udmærket godt, at hvis han skul-

le gå hen og få en lønforhøjelse, for min skyld gerne på 5 pct. eller 10 pct., så ville en hvilken som helst siddende regering gribe ind øjeblikkelig med stigende skatter og afgifter, for ellers ville der være tale om, at samfundet lynhurtigt brød sammen. Det ved enhver lønmodtager.

Jeg forstår selvfølgelig også godt, at mange føler, at deres rettigheder er trådt under fode, at man ikke har fri forhandlingsret, men man må bare gøre sig klart, at når man vælger en samfundsmodel, der bygger på formynderstaten, der bygger på en offentlig sektor med 800.000 ansatte, der bygger på, at det offentlige administrerer 2/3 af det, vi producerer her i landet, og man samtidig har disse store underskud og det høje antal arbejdsløse, så bliver der ingen frie forhandlinger på arbejdsmarkedet. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre, og med den sammensætning og med den holdning, som man har her i folketinget, kan jeg i hvert fald ikke se, hvornår det overhovedet vil ske i en overskuelig fremtid.

Enhver lønmodtager ved jo også, at vi overhovedet ikke har produktionsdækning for de udgifter, det danske samfund har påtaget sig f.eks. i forbindelse med u-landsbistand, store offentlige budgetter, stigende lønninger i den offentlige sektor og et stigende antal offentligt ansatte, som også bliver konsekvensen af det her forlig, det ved enhver lønmodtager. Det ville være en illusion at gå rundt og tro, at LO-bosser og ledende socialdemokrater og SFere og VSere skulle have mulighed for at indoktrinere den danske lønmodtager med hensyn til, at de kunne løse problemerne på en anden måde end ved et indgreb. Det kan de ikke. Det er ganske enkelt umuligt, og de kan overhovedet ikke skaffe lønmodtagerne så meget som 5 øre mere i lønningsposen.

I den socialdemokratiske plan, som de har offentliggjort i deres LO-blad, vil man meget gerne give dem alle sammen 5 pct. om året i løn fordelt på den måde, at arbejdstiden blev sat ned med det halve af beløbet og så en lønfremgang; ikke et ord om, hvor mange skatter og afgifter der ville følge efter. Enhver kan jo regne ud, at de ville tabe slaget f.eks. i forhold til vesttyskerne, der har en inflation på 2–3 procent. Det ville aldrig nogen sinde være holdbart, og derfor ville de være tvunget til at gribe voldsomt ind over